

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/660/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814207637
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3814207637.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a sudcov JUDr. Márie Vrtochovej a JUDr. Denisa Vékonyho v právnej veci navrhovateľa: Home Credit Slovakia, a.s., IČO: 36 234 176, so sídlom Piešťany, Teplická 7434/147, právne zastúpený Advokátskou kanceláriou GOLIÁŠOVÁ GABRIELA s.r.o., IČO: 47 234 679, so sídlom Piaristická č. 707/25, Trenčín, proti odporkyňi U. B., bytom P., J. L. č. XX/XX, zastúpená opatrovníčkou Oľgou Briatkovou, súdnou tajomníčkou Okresného súdu Prievidza, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, IČO: 42 176 778, so sídlom Prešov, Námestie legionárov č. 5, právne zastúpený JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom so sídlom Lučenec, J. Kráľa č. 5/A, o zaplatenie 487,57 eura s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 08.apríla 2015, č.k. 13C/176/2014-69, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietavej časti a v časti trov konania odporkyne **p o t v r d z u j e**.

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v časti týkajúcej sa trov vedľajšieho účastníka na strane odporkyne **m e n í t a k**, že navrhovateľ **j e p o v i n n ý** zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne náhradu trov konania 179,58 eur, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, k rukám právneho zástupcu JUDr. Andreja Cifru, advokáta.

Navrhovateľ **j e p o v i n n ý** zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne náhradu trov odvolacieho konania 47,92 eur, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia k rukám právneho zástupcu JUDr. Andreja Cifru, advokáta.

Odporkyňi sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zaviazal odporkyňu zaplatiť navrhovateľovi sumu 33,42 eur spolu s 9% úrokom z omeškania zo sumy 33,42 eur od 11.05.2012 do zaplatenia a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku návrh zamietol, odporkyňi náhradu trov konania nepriznal a navrhovateľa zaviazal zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov právneho zastúpenia 247,06 eur na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Súd prvého stupňa po právnej stránke rozhodnutie odôvodnil ust. § 1, § 2 písm. a/, b/, § 4 ods. 1, 2, 3 zák.č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Po vykonanom dokazovaní dospel súd k záveru, že návrh je podaný čiastočne dôvodne. Súd mal zato, že účastníci uzatvorili dňa 26.10.2009 úverovú zmluvu, pričom z hľadiska právneho ide o spotrebiteľský úver, ktorý poskytol navrhovateľ odporkyňi podľa zák.č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úverov v znení neskorších predpisov. Preskúmaním tejto zmluvy súd zistil, že zmluva spĺňa náležitosti stanovené v § 4 ods. 1, 2 uvedeného

Zákona o spotrebiteľských úveroch, no podľa § 4 ods. 3 cit. zákona sa uvedený úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, pretože v Zmluve o spotrebiteľskom úvere nie je uvedená konečná splatnosť úveru konkrétnym dátumom, ale len počtom mesiacov. Takéto označenie konečnej splatnosti nespĺňa požiadavku určitosti a zrozumiteľnosti. Ďalej predmetná zmluva obsahuje nesprávnu RPMN v neprospech spotrebiteľa. V zmluve je uvedená RPMN 33,2%, no súd na základe kontroly výpočtu z údajov priemernej úverovej zmluvy zistil, že reálna RPMN je vo výške 39,61%. Ak bola v Zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávna RPMN 33,2% a táto je nižšia ako reálna RPMN 39,61%, je to v neprospech spotrebiteľa. Predmetná zmluva sa považuje za bezúročnú a bez poplatkov z toho dôvodu, že neobsahuje konkrétny termín konečnej splatnosti, hoci tento údaj je podstatnou náležitosťou Zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Z uvedenej zmluvy potom vyplýva, že navrhovateľ poskytol odporkyni úver vo výške 700,- eur, odporkyňa na základe tejto zmluvy zaplatila sumu 666,58 eur dňa 26.04.2012, a preto je povinná vrátiť navrhovateľovi rozdiel medzi poskytnutou sumou úveru a splatenou sumou, teda 33,42 eur. Súd mal zato, že neboli splnené zákonné podmienky na priznanie inej sumy, ako sumy, ktorá predstavuje rozdiel medzi sumou, ktorú navrhovateľ poskytol odporkyni vo forme úveru v sume 700,- eur a v sume, ktorú už odporkyňa už zaplatila, teda 666,58 eur. Vychádzajúc z ust. § 517 ods. 1, 2 OZ v kombinácii s § 3 Nariadenia č. 87/95 Z.z. súd priznal navrhovateľovi úrok z omeškania z uplatnenej sumy vo výške 9% ročne zo sumy 33,42 eur odo dňa nasledujúceho po márnom uplynutí 15-dňovej lehoty na plnenie po zosplatnení úveru dňa 26.04.2012, t.z. od 11.05.2012 do zaplatenia. Keďže súd vyhovel návrh len v časti, vo zvyšku návrh zamietol ako nedôvodný. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p. a odporkyni, ktorá mala neúspech len v pomerne nepatrnej časti čo do 6,85% súd nepriznal náhradu trov konania, pretože táto si neuplatnila, hoci jej nárok na náhradu trov konania vznikol. Zároveň súd priznal náhradu trov konania vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu podľa § 142 ods. 3 O.s.p., pričom v návaznosti na toto ustanovenie zákona vychádzal z hodnoty sporu v sume 487,57 eur, pričom priznal celkovo trovy právneho zastúpenia za prípravu a prevzatie zastúpenia, písomné podanie na súd, účasť na pojednávaní dňa 08.04.2015, t.j. 3x po 33,20 eur + režijný paušál za úkon v roku 2013 7,81 eur, v roku 2014 8,04 eur a v roku 2015 8,39 eur. K tomuto súd pripočítal náhradu za stratu času za 8 polhodín po 13,98 eur a cestovné v sume 65,93 eur. Celkovo teda predstavuje odmena 99,60 eur, režijný paušál 24,24 eur, náhrada za stratu času 55,92 eur a cestovné 32,96 eur, spolu 212,72 eur. Keďže právny zástupca vedľajšieho účastníka je platcom DPH súd mu priznal 20% DPH len zo sumy 171,71 eur za úkony právnej služby po 16.04.2014, pretože až od tohto dátumu je právny zástupca platcom DPH, teda DPH takto predstavuje 34,34 eur a trovy právneho zastúpenia takto spolu predstavujú sumu 247,06 eur.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie navrhovateľ a to proti výroku, ktorým bol jeho návrh zamietnutý ako aj proti výroku rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým bolo rozhodované o trovách právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka na strane odporcu. Namietal, že konečná splatnosť úveru je v súlade so zákonným ustanovením zákona platného v čase uzatvorenia úverovej zmluvy. Súhlasí s tým, že v čase uzavretia zmluvy bolo vyžadované dohodnutie konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Spoločnosť však nesúhlasí a nemôže súhlasiť s tým, že v úverovej zmluve nebola dohodnutá konečná splatnosť spotrebiteľského úveru. Vo vyhláske Ministerstva financií č. 620/2007 Z.z., ktorá bola platná a účinná v čase uzavretia úverovej zmluvy sa v bode 2C prílohy tejto vyhlášky uvádza, výška, počet a termíny splátok spotrebiteľského úveru, napr. či sa spotrebiteľský úver spláca anuitne, alebo sa úroky a poplatky splácajú ako prvé a istina neskôr alebo naopak, alebo či sa úroky a poplatky strhnú z celkovej výšky ponúknutého spotrebiteľského úveru. Ak z predchádzajúcich údajov o počte a termíne splátok nie je zrejmá konečná splatnosť ponúknutého úveru, uvádza do akého obdobia musí byť ponúknutý úver splatený. V spojitosti s týmto navrhovateľ trvá na tom, že úverová zmluva obsahovala konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, ktorá bola klientke zrejmá z údajov o počte a termínoch splátok úveru ako aj z údaju o lehote splatnosti. Údaj o počte splátok je uvedený v úverovej zmluve v bode 36. a lehota splatnosti 48 mesiacov po poskytnutí úveru v bode 44.. V predmetnej zmluve je obsiahnutý bod 41., kde sa uvádza, že klient je povinný splácať úver v pravidelných mesačných splátkach počínajúc kalendárnymi mesiacom bezprostredne nasledujúcim po dátume poskytnutia úveru. Prvá splátka je splatná práve po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru. Z tohto je potom zrejmé, že i keď nebol v úverovej zmluve výslovne uvedený presný deň konečnej splatnosti úveru, tak v predmetnej zmluve bol celkom jednoznačne uvedený spôsob jej určenia, spotrebiteľovi v tomto prípade nerobilo problém odvodiť si týmto spôsobom na základe údajov obsiahnutých v úverovej zmluve konkrétny dátum konečnej splatnosti úveru. Poukázal na argumentáciu Okresného súdu Brezno v inom rozhodnutí s tým, že v predmetnej zmluve bolo dohodnutých 48 mesačných splátok po 26,79 eur s tým, že v jednotlivých splátkach je započítaná istina, úrok a iné poplatky, ako to vyžaduje zákon. Výška úroku sa

zistí ako rozdiel súčinu výšky mesačnej splátky zníženej o výšku poplatkov za vedenie uvedeného účtu a v prípade poistenia vyššie úhrady za poistenia počtu splátok a výšky poskytnuté úveru. Úverové podmienky sú neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy. Preto považoval náležitosť podľa § 4 ods. 2 písm. e/ za súladnú zo zákonom 258/2001 Z.z.. Ďalej namietal priznanie trov vedľajšieho účastníka na strane odporcu, dal do pozornosti rozhodnutie NS SR sp.zn. 6Mcd0 5/2013, kedy Najvyšší súd vyslovil ten právny záver, že trovy konania vzniknuté zastupovaním advokáta v tzv. hromadných veciach, kde sa obsah jednotlivých podaní vyhotovených advokátom mení len o aktualizáciu a individualizáciu tej, ktorej veci, nemožno považovať za trovy nevyhnutne vynaložené na riadne uplatnenie alebo bránenie práva. Poukázal na cieľ Občianskeho združenia za účelom, ktorého bolo založené s tým, že pri vstupoch vedľajšieho účastníka do konania sa jedná o typologicky rovnakého úkonu. Rovnako poukázal na tú skutočnosť, že náhradu za stratu času možno priznať len advokátovi a nie jeho zamestnancovi, ani advokátskemu koncipientovi, pričom účely náhrady straty času, je finančne kompenzovať stratu, ktorá vzniká advokátovi cestovaním. Prisúdená náhrada za stratu času je riadnym príjmom advokáta. Advokátsky koncipient je zamestnancom advokáta a za tento čas advokátskemu koncipientovi nepatrí náhrada za stratu času. Mal preto zato, že Ministerstvo hospodárstva poskytuje dotácie spotrebiteľským združeniam a udeľuje dotácie na zastupovanie spotrebiteľov v konaniach pred súdmi a preto žiadal, aby krajský súd ako súd odvolací predmetný rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, prípadne žiadal, aby odvolací súd zmenil rozsudok tak, že neprizná vedľajšiemu účastníkovi žiadne trovy právneho zastúpenia a návrhu vyhovie v celom rozsahu.

K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril vedľajší účastník na strane odporcu, v zmysle ktoré uviedol, že sa stotožňuje s rozhodnutím súdu prvého stupňa, v časti v ktorej bol návrh zamietnutý. Má zato, že Zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje obligatórne náležitosti podľa § 4 ods. 2 zák.č. 258/2001 Z.z.. Súhlasil s názorom súdu prvého stupňa týkajúceho sa nesprávnosti RPMN v úverovej zmluve. Rovnako sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že Zmluva o spotrebiteľskom úvere zo dňa 26.10.2009 neobsahuje konečnú splatnosť poskytnutého úveru, ktorá musí byť presne datovaná s uvedeným, presným konkrétnym dátumom. Tento dátum v zmluve nie je. Konečná splatnosť poskytnutého úveru nemôže byť vyjadrená len počtom mesačných splátok, čo vyplýva aj z rozhodnutí súdu, ktoré prvostupňovému súdu predložili a poukázali na ne v priebehu konania. V predmetnej zmluve tiež absentuje obligatórna náležitosť v zmysle § 4 ods. 2 písm. i/ cit. zákona a to údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Pokiaľ sa v zmluve nenachádzajú obligatórne náležitosti Spotrebiteľskej úverovej zmluvy v súlade s § 4 ods. 2 zák.č. 258/2001 Z.z. a sú len súčasťou jednoliateho miniatúrneho textu, formálne nedostupných Obchodných podmienok, ktorým spotrebiteľ svojim podpisom ani nepristúpil, mali potom zato, že takýto úver správne súd prvého stupňa posúdil ako bezúročný a bez poplatkov. Poukázal tiež na tú skutočnosť, že aj keď v Úverovej zmluve je uvedené, že neoddeliteľnou súčasťou tento zmluvy sú úverové podmienky, tieto sa nachádzajú za podpisom klienta, pričom takýto postup nie je akceptovateľný. Nemožno sa teda reálne domnievať, že by klient takúto zmluvu bol schopný bez problémov prečítať a porozumieť jej. Čo sa týka výroku súdu prvého stupňa, ktorým priznal náhradu trov vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu, uviedol, že argumentáciu navrhovateľa v tom smere, že náhradu za stratu času nemožno priznať advokátskemu koncipientovi považuje za nesprávnu. Advokátsky koncipient je zamestnancom advokáta, ktorý ako substitučne je splnomocnený právny zástupca, vykonáva úkony právnej služby v rámci výkonu svojej pracovnej činnosti. Plní si svoje povinnosti, resp. vykonáva prácu prevažne v sídle advokátskej kancelária, pričom v dôsledku zastupovania na pojednávaniach si v tomto čase nemôže tieto povinnosti plniť, čím dochádza vzniku nároku na náhradu za stratu času stráveného mimo kancelárie v dôsledku pracovnej cesty. Poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Žiline v obdobných veciach. Zdanlivá rutinnosť podaní vedľajšieho účastníka vyplýva z reakcie na formulárové a obsahovo takmer totožné úkony inkasnej spoločnosti. Je však nutné zdôrazniť, že podania vedľajšieho účastníka týkajúce sa určitého súdneho konania za účelom ich efektívnosti, nie je možné vypracovať bez kvalifikovanej analýzy veci. Preto v konečnom dôsledku argumenty navrhovateľa uvedené v odvolaní považovali za účelovo predkladané v snahe vyhnúť sa povinnosti nahradiť trovy konania úspešnej protistrane. Vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu je na mieste priznať náhradu trov konania voči neúspešnému navrhovateľovi v plnej výške tak, ako to urobil súd prvého stupňa. Poukázal pritom na čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ, čl. 38 - 47 Charty základných práv EÚ s tým, že právna pomoc sa poskytuje osobám, ktoré nemajú dostatočné prostriedky v prípade, ak je táto pomoc potrebná na zabezpečenie efektívneho prístupu k starostlivosti. Rovnako poukázal na obdobné rozhodnutia Krajských súdov v Prešove, v Nitre, v Žiline, v Bánskej Bystrici ako aj v Košiciach. Ak by nemajetnému združeniu bolo odmietnuté právo na plnú náhradu trov konania, de facto by to znamenalo nemožnosť reálnej ochrany spotrebiteľov ich združením

na súdoch. Poukázal tiež na princíp rovností zbraní a v konečnom dôsledku žiadal, aby krajský súd ako súd odvolací rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil a zároveň zaviazal navrhovateľa k náhrade trov odvolacieho konania, pričom ich náhradu si riadne vyčíslil.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné v napadnutej zamietavej časti ako aj vo výroku o trovách konania odporkyne ako vecne správny potvrdiť podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p., pričom odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s vecne správnym a vyčerpávajúcim odôvodnením súdu prvého stupňa, na ktoré zároveň poukazuje.

Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolací súd dodáva, že súd prvého stupňa svoje zamietavé rozhodnutie založil na tom právnom názore, že spotrebiteľský úver poskytnutý navrhovateľom odporkyni podľa Zmluvy o úvere, ktorú účastníci uzatvorili dňa 26.10.2009 je v zmysle § 4 ods. 3 veta posledná zák.č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzavretia zmluvy bezúročný a bez poplatkov, keď úverová zmluva neobsahuje týmto zákonom predpísané náležitosti a to konkrétne, konečnú splatnosť poskytnutého úveru a údaje o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Odvolací súd tento právny názor súdu prvého stupňa považuje za správny, vyplývajúci zo správneho právneho posúdenia skutočností, ktoré súd prvého stupňa správne vyvodil z vykonaného dokazovania.

Východiskom spotrebiteľskej ochrany je názor, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo faktickom nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a lepšiu dostupnosť právnych služieb a konečne možnosť stanoviť zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednanie pripravený pri kontraktácii, je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť a to formou obmedzenia autonómie vôle. Autonómia vôle, ktorá je elementárnou podmienkou fungovania materiálneho právneho štátu, nie je úplne absolútna, ale je limitovaná v rámci spotrebiteľských vzťahov princípom ochrany tej osoby, ktorá predstavovala právny úkon s dôverou v určitý druhou stranou jej prezentovaný skutkový stav. Práve s ohľadom na uvedenú koncepciu spotrebiteľského práva bol prijatý zák.č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ktorý ustanovil osobitné náležitosti Spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri Nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej Úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti zmluvy a to tie uvedené v § 4 ods. 2 písm. a/, b/, d/ až j/, k/ a l/ zákona a medzi nimi aj konečnú splatnosť poskytnutého úveru (písm. g/) a údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (písm. i/) zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuvedenie v písomnej forme sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciu pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu (§ 4 ods. 3 veta posledná). V prejednávanej veci je nesporné, že účastníci uzatvorili Zmluvu o úvere ako Zmluvu spotrebiteľskú s poukazom na ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. V danom prípade ide o Zmluvu formulárovú, individuálne nedojednanú a vopred pripravenú navrhovateľom ako dodávateľom. V danom prípade sa jedná o Úverovú zmluvu uzavretú v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Keďže však zmluva bola uzatvorená medzi dodávateľom a spotrebiteľom, jedná sa zároveň aj o Spotrebiteľský úver v zmysle zák.č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy. V zmysle ust. § 4 ods. 2 písm. g/ a i/ uvedeného zákona musí takáto zmluva obsahovať údaj o konečnej splatnosti poskytnutého úveru a údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

Ako správne zistil z vykonaného dokazovania súd prvého stupňa a odvolací súd sa s týmto konštatovaním v celom rozsahu stotožňuje, Zmluva o úvere tieto zákonom vyžadované náležitosti neobsahuje. Nemožno súhlasiť s odvolacími tvrdeniami navrhovateľa, že každý z týchto údajov sa dá vyvodiť, vypočítať z údajov, ktoré zmluva alebo Všeobecné úverové podmienky obsahujú. Nie je úlohou spotrebiteľa, aby si takéto údaje sám vyvodzoval, či vypočítaval z iných údajov obsiahnutých v zmluve alebo Všeobecných obchodných podmienkach. Takýmto spôsobom sa určite nedosiahne účel zákonného ustanovenia povinných náležitostí Zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorým je nepochybné

ochrana spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany a snaha o vytvorenie rovnakého postavenia medzi dodávateľom a spotrebiteľom tak, aby si spotrebiteľ mohol zodpovedne a kvalifikovane z ponuky spotrebiteľských úverov. Uvedenému účelu jednoznačne zodpovedá len taký spôsob splnenia zákonnej povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. g/ a i/ zák.č. 258/2001 Z.z., keď dodávateľ v zmluve uvedie presný dátum konečnej splatnosti úveru a tiež pri údaje o výške, počte a termínoch splátok úveru aj vyčíslenie, aká suma zo splátky pripadá na istinu, úrok a iné poplatky. Keďže Zmluva o úvere uzatvorená medzi navrhovateľom a odporkyňou takéto údaje neobsahuje, správne súd prvého stupňa dospel k záveru, že úver poskytnutý navrhovateľom odporkyňi je bezúročný a bez poplatkov (§ 4 ods. 3 veta posledná zák.č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy).

Preto odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietavej časti ako vecne správny potvrdil.

Ďalej sa odvolací súd zaoberal námietkami navrhovateľa v odvolaní voči rozhodnutiu súdu prvého stupňa, na základe ktorého bol navrhovateľ zaviazaný zaplatiť náhradu trov konania pred súdom prvého stupňa spočívajúce v trovách právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka na strane odporcu. Toto odvolanie preskúmal odvolací súd a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa je čiastočne dôvodné, a preto je potrebné výrok rozsudku súdu prvého stupňa týkajúcej sa náhrady trov konania zmeniť podľa § 220 O.s.p. z nasledovných dôvodov:

Odvolací súd sa síce nestotožňuje s odvolacími námietkami v tom smere, že by zastupovanie vedľajšieho účastníka na strane odporcu nebolo účelné, prípadne, že by sa jednalo o formulárové poskytovanie právnej pomoci zo strany právneho zástupcu v prospech odporcu, na strane ktorého vedľajší účastník vystupuje. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na tú skutočnosť, že zák.č. 384/2008 Z.z. s účinnosťou od 15.10.2008, ktorým sa menil a dopĺňal Občiansky súdny poriadok, zákonodarca umožnil vstup do konania ako vedľajšieho účastníka i takej právnickej osobe, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitných predpisov. Cieľom tejto novej právnej úpravy bolo umožniť širšiu ochranu osobám, na ochranu ktorých sú zriaďované rôzne právnické osoby a združenie. Takýmto osobitným zákonom je Zákon o ochrane práv spotrebiteľa, z ktorého vyplýva právo spotrebiteľov zdržovať sa s inými spotrebiteľmi v združeniach a prostredníctvom týchto združení v súlade so zákonom chrániť a presadzovať oprávnené záujmy spotrebiteľov, ako aj uplatňovať práva zo zodpovednosti voči osobám, ktoré spôsobili škodu na právach spotrebiteľa. Združenie môže právo spotrebiteľov chrániť tým, že samo podá návrh na súd proti porušiteľovi práva, môže zastupovať účastníka na základe plnomocenstva, alebo môže vstúpiť do konania ako vedľajší účastník. I keď vedľajší účastník je tretou osobou, o právach a povinnostiach, ktoré sa v konaní nekoná, môže v konaní vykonať všetky procesné úkony s výnimkou úkonov, ktoré znamenajú dispozíciu s konaním alebo s predmetom konania a úkonov, ktoré učinil sám účastník. Procesné úkony vykonáva vedľajší účastník vo svojom mene, ak však odporujú úkonom podporovaného účastníka posudzuje ich súd po uvážení všetkých okolností. Keďže vedľajší účastník má rovnaké práva a povinnosti ako účastník konania, má právo zvoliť si právneho zástupcu v občianskoprávnom konaní v zmysle zákonom ustanovených možností (§ 24, § 25 ods. 1 O.s.p.). V tomto smere už Ústavný súd SR prijal záver, že právo na právnu pomoc sa priznáva každému, fyzickej osobe aj právnickej osobe, štátnemu orgánu, ak vystupuje v spore ako žalovaná strana, pričom hlavný význam práva na právnu pomoc spočíva v tom, že orgány uvedené v čl. 47 ods. 2 Ústavy (súdy, iné štátne orgány, orgány verejnej správy) majú zodpovedajúcu povinnosť nebrániť účastníkov, aby v konaní pred nimi využíval právnu pomoc. Právo na právnu pomoc trvá až do skončenia konania, teda do právoplatného rozhodnutia. Súčasťou základného práva na právnu pomoc je aj právo na úhradu účelne vynaložených trov konania. Neúčelnosť vynaložených trov vedľajšieho účastníka nemožno vyvodiť len zo skutočnosti, že ide z jeho strany o paušálne vstupy do mnohých konaní, že by mal vedieť sám poskytnúť spotrebiteľovi kvalifikovanú pomoc alebo že jeho podania súd vyhotovované vo všeobecnej rovine, keďže takéto oprávnenie mu vyplýva priamo zo zákona a vstupom do konania len napĺňal ciele a základné poslanie svojho vzniku. Za situácie, že sa vedľajší účastník konania vo veci kvalifikovaným spôsobom vyjadril tak ako v tomto prípade, zúčastnil sa pojednávania, nemožno trovy vynaložené vedľajším účastníkom označiť za neúčelné, neefektívne alebo nehospodárne.

Pokiaľ aj vedľajší účastník vo svojich podaniach používa opakujúce sa argumenty vychádzajúce zo súdnej praxe, Občiansky súdny poriadok takýto spôsob obrany nevylučuje a zároveň nemožno prehliadnuť, že druhá procesná strana v obdobných právnych sporoch na uplatnenie svojho práva používa rovnakú, takmer totožnú argumentáciu, čo odvolaciemu súdu známe z úradnej činnosti. Okrem

uvedeného je samotná účelnosť trov podľa názoru odvolacieho súdu posudzovať vo väzbe na výsledok sporového konania, ktoré pre odporkyňu po intervencii vedľajšieho účastníka dopadlo v konečnom dôsledku úspešne.

Odvolací súd konštatuje, že nepriznanie trov vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu znamená v konečnom dôsledku porušenie princípu rovnosti zbraní v občianskom súdnom konaní. Pokiaľ je prípustný, aby samotný navrhovateľ bol právne zastúpený v konaní a v prípade procesného úspechu by mu bola priznaná náhrada trov konania vrátane trov právneho zastúpenia, môže si rovnako vedľajší účastník na strane odporcu vychádzať z ust. § 93 ods. 4 O.s.p. zvoliť právneho zástupcu, ktorý ho bude v konaní zastupovať a ktorému pri splnení zákonných predpokladov rovnako prislúcha právo na náhradu trov právneho zastúpenia.

Čiastočne dôvodná však bola odvolacia námietka vo vzťahu k uplatneným trovám pred súdom prvého stupňa zo strany právneho zástupcu s prihliadnutím na tú skutočnosť, že na pojednávaní pred súdom prvého stupňa sa zúčastnil advokátsky koncipient a to s prihliadnutím na priznanú náhradu stratu času, o ktorej rozhodoval súd prvého stupňa. Právo na náhradu za stratu času advokáta je upravené v ust. § 24 ods. 2 zák.č. 586/2003 Z.z. o advokácii, avšak toto ustanovenie neplatí primerane pre advokátskeho koncipienta (§ 63 ods. 2 cit. zákona). Advokátsky koncipient je v zmysle § 64 cit. zákona v pracovnom pomere a jeho odmeňovanie sa spravuje pracovnoprávnymi predpismi. Náhradu za stratu času možno preto priznať iba v takom prípade, ak úkony právnej služby vykonáva advokát v mieste, ktoré nie je jeho sídlom. Keďže pojednávanie na súde prvého stupňa mimo sídla advokáta sa zúčastnil advokátsky koncipient, ktorý je v pracovnoprávnom pomere s advokátom zastupujúcim vedľajšieho účastníka, náhrada za stratu času, tak ako o nej rozhodol súd prvého stupňa a to celkovo vo výške 55,92 eur vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu nepatrí. Preto dospel odvolací súd k záveru, že v tejto časti je potrebné výrok rozsudku súdu prvého stupňa zmeniť s prihliadnutím na tú skutočnosť, že advokátskemu koncipientovi náhrada za stratu času nepatrí, a preto v konečnom dôsledku odvolací súd rozhodol o náhrade trov konania tak, že znížil priznanú náhradu trov konania o 55,92 eur, čo predstavuje náhrada za stratu času v tejto výške a primerane k tomu zníženiu rozhodol aj o 20% DPH, ktorá sa tým spôsobom znížila zo sumy priznanej súdom prvého stupňa 34,34 eur na sumu 23,158 eur, pričom odvolací súd vychádzal zo sumy 115,79 eur. Vo zvyšku považuje odvolací súd vyčíslenie súdu prvého stupňa za vecne správne, kedy právnenému zástupcovi patrí náhrada za úkony právnej služby prevzatie a príprava zastúpenia 33,20 eur + režijný paušál 7,81 eur, písomné podanie na súd 33,20 eur, režijný paušál 8,04 eur, účasť na pojednávaní 33,20 eur, režijný paušál 8,39 eur, k tomuto je potrebné pripočítať cestovné vo výške 65,93 eur + 20% DPH s účinnosťou od 16.04.2014, kedy právny zástupca sa stal platcom DPH, teda vychádzajúc zo sumy 115,79 eur predstavuje DPH 23,158 eur. Celkovo takto trovy úspešného vedľajšieho účastníka na strane odporkyne predstavuje sumu 179,958 eur, k náhrade ktorých bol zaviazaný navrhovateľ.

V časti týkajúcej sa náhrady trov konania odporkyne bol rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdený (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.).

Vo vzťahu k trovám odvolacieho konania, odvolací súd rozhodoval podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 3 O.s.p., kedy v prevažnej miere úspešnému vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu bola priznaná náhrada trov odvolacieho konania za jeden úkon právnej pomoci a to podanie písomného vyjadrenia na súd vrátane režijného paušálu 31,54 eur + 8,39 eur + DPH 7,99 eur, spolu 47,92 eur, k náhrade ktorých bol zaviazaný navrhovateľ, ktorý v prevažnej miere v odvolacom konaní úspech nemal. Úspešnej odporkyne v odvolacom konaní náhrada trov priznaná nebola, nakoľko tejto žiadne trovy nevznikli a z obsahu spisu jej žiadne trovy nevyplývajú.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.